

ย้อนรอยรัก

โดย..เด็กทะเล

พวกเราสองคนไม่มีทางตายตอนจบ อย่างไรมิไต่กับจูเลียตแน่นอน

สายลมหนาวพัดโชยผ่านมาทำให้ชายหนุ่มร่างสูงต้องกระชับเสื้อโค้ดสีดำสนิทให้แน่นเข้า ก่อนจะรีบสาวเท้าก้าวผ่านประตูโค้งกรูด้วยรั้วเหล็กกล้าตรงมุมหนึ่งของกำแพงอิฐอันเต็มไปด้วยรั้วรอยของกาลเวลา เขาเดินผ่านรูปหล่อครึ่งตัวของเชกสเปียร์ นักประพันธ์ชื่อดังชาวอังกฤษเข้าไปด้านในอาคาร ใช้เวลาคิดเพียงนิดเดียวเมื่อแข่งแรงก็เปิดกระเป๋าสตางค์หนึ่งสีน้ำตาลหยิบธนบัตรใบละสิบบยูโรขึ้นส่งให้กับเจ้าหน้าที่ ก่อนจะรับเงินทอนและตัวที่สามารถใช้เข้าชมสถานที่แห่งนี้ และพิพิธภัณฑ์อีกแห่งที่เขาหมายจะไปต่อจากนี้

เดินชมพิพิธภัณฑ์อันเจียบสงบราวกับอยู่ในห้องแสดงศิลปะของบ้านตัวเองเพราะไม่มีนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ จนพอใจ เขาจึงเดินย้อนกลับมายังทางเดิมเพื่อผ่านสวนเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างตัวอาคารอันเก่าแก่ ก้าวผ่านบ่อน้ำซึ่งปราศจากน้ำแม่สักหยดเข้าไปได้หลังคาของอาคารอีกแห่งเพื่อจะหยุดดูแผ่นโลหะหล่อลายเล่าเรื่องโรมิโอกับจูเลียตอันแสนเลื่องลือของเชกสเปียร์ซึ่งติดอยู่บนแผ่นไม้อีกที แผ่นโลหะมีทั้งหมดสิบฉาก หากที่ดึงดูดสายตาเขาไว้มากที่สุดคงเป็น

แผ่นที่สาม ซึ่งเล่าเรื่องตอนที่โรมิโอปีนขึ้นไปหาจูเลียตบนระเบียงบ้าน เห็นแล้วหัวใจก็พลอกระหัดหวนคิดไปถึงใครบางคน...

‘โรแมนติกที่สุด โรแมนติกเป็นบ้า โรแมนติกเกินกว่าจะเอ่ยเป็นคำพูด’

คนพูดทำตาลอยอย่างช่างฝัน ขณะพากันกลับออกมาจากโรงละคร เวทีที่เพิ่งแสดงเรื่องโรมิโอกับจูเลียตจบ เขาเหลือบตามองแล้วอดแก้งด้วยความเอ็นดูไม่ได้

‘แล้วเมื่อกี้ที่ตังจากปากเธอนะอะไรวารี ไม่ใช่คำพูดหรือไง’

‘โห ไอ้บ้า ถ้านายไม่พูดก็ไม่มีใครว่านายเป็นบ้า หูหนวก ตามอดแล้วก็...’

‘พอ!! แค่นี้เราก็อภการซ้ำซ้อนจนต้องให้เธอดูแลไปตลอดชีวิตแล้ว ไม่ต้องสรรหาความพิการมาให้เราอีก’

‘ใครว่าเราจะดูแลนาย อย่างมาโมเมเลย’ เสียงคนปากแข็งดั่งว่า แต่ใบหน้าสีแดงกำจนน่ารักจับใจ

‘อ้าว แล้วที่เราได้ยินเสียงจากหัวใจเธอทุกวันว่า ‘จะรักและดูแลวินสุดหล่อตลอดไป’ นี่หมายความว่าเราหูฝาดตั้งไหนหรือ’

‘ตาย ไอ้บ้า ไอ้หน้าเน่า ไอ้คน...’

‘น่ารักใช้ปะ เพราะงั้นรักและดูแลเราตลอดไปนะวารี’

เธอไม่ตอบ แต่ยิ้มทั้งปากทั้งตา ทำให้เขามั่นใจว่ามันจะเป็นอย่างนั้น แต่ทว่า...กลับไม่ใช่เลย...

วินชัยพาตัวเองก้าวไปตามทางที่มีลูกศรในป้ายซึ่งเขียนว่า TOMBA DI GIULIETTA ซึ่งไปอย่างซำๆ ไม่รีบร้อน มันได้อิฐสีซีดทอดตัวลงไปยังห้องใต้ดินที่เห็นสลัวด้วยแสงไฟสีส้มตรงปลายทาง ชายหนุ่มล้งเลอยู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจก้าวลงไปเบื้องล่าง...บริเวณที่เป็นโลศพของจูเลียต คาปูเลต

โรงศพของจูเลียตตั้งอยู่ตรงนั้น อยู่อีกห้องหนึ่งที่ต้องเดินผ่าน ประตูโค้งซึ่งมีหลอดไฟสีนวลให้แสงสว่างอยู่เหนือซุ้มประตู ที่นี่ก็เงียบสงบไม่แพ้พิพิธภัณฑ์ด้านบน บางทีหลุมฝังศพของจูเลียตอาจจะไม่ได้รับความนิยม หรือไม่เมืองเวโรนาในฤดูหนาวก็คงไม่น่าสนใจพอ ...แต่ถึงยังไงเขาก็มา แม้ว่าครั้งหนึ่งเคยยืนยันอย่างหนักแน่นว่าไม่มีทางมาก็ตามที

วินชัยก้าวผ่านประตูโค้งเข้าไปยังโรงศพของจูเลียตที่เป็นเพียงโลงหินไม่มีฝาปิด แถมขอบโลงยังเว้าแหว่งเพราะผ่านเวลามาเนิ่นนาน หรือไม่ก็อาจถูกมือดีเอาอะไรมาเคาะเซาะแกะให้เป็นรอย เหมือนอย่างที่มีชื่อคนเขียนเอาไว้รอบโลงนั่นล่ะ

...ไม่ว่าชนชาติไหนก็ต่างมีอบอนไม่แพ้กัน สมกับเกิดมาจากบรรพบุรุษเดียวกันจริงๆ เลย

ชายหนุ่มคิดพลางชะงักหน้าลงไปดูในโลง แอบหวังจะได้เห็นเงาร่างของจูเลียตนอนสงบอยู่ในนั้น แต่เขากลับไม่พบอะไรนอกจากเศษเหรียญที่นักท่องเที่ยวคงโยนทิ้งไว้เป็นประเพณีหรือความเชื่อ เชื่อว่าอะไรก็ไม่รู้ล่ะ แต่วินชัยก็ล้วงกระเป๋าหาเศษเหรียญขึ้นมาโยนใส่ไปบ้างพลางอธิษฐานอะไรบางอย่างที่เขาอยากให้มันเป็นจริง แต่ก็รู้ว่าความหวังช่างเลื่อนลอยเหลือเกิน

วินชัยใช้เวลาอยู่ในห้องใต้ดินไม่นานนักก็เดินกลับขึ้นมา และออกจากที่นั่นเพื่อตรงไปยังบ้านของใครบางคนที่เขาอยากเห็น แม้หนึ่งสี่คู่มือท่องเที่ยวจะบอกว่าไม่มีแล้วก็ตาม แต่เขาก็ยังอยากพิสูจน์ด้วยยอดสงสัยไม่ได้จริงๆ ว่าทำไมโรมิโอถึงไม่ได้อยู่กับจูเลียตแม้แต่ตอนตายไปแล้ว และทำไมถึงมีแค่โลงศพของจูเลียตเพียงคนเดียว

...อืม ถ้าเป็นเธอจะคิดว่ายังไงนะวารี

เขาอดถามใครบางคนที่ไม่ได้อยู่ตรงนี้ด้วยไม่ได้ แล้วริมฝีปากบางก็แยมออกเป็นรอยยิ้มสวยจนคนที่เดินผ่านต้องเหลียวมองผู้ชายชาวเอเชีย

ผิวขาวหน้าตาดีที่กำลังยิ้มขบขันอย่างติดใจ แต่วินธัยไม่ได้สนใจเพราะ
มัวแต่คิดว่าวารี...ซวารี...จะตอบความสงสัยนี้ว่าอะไร

‘บางทีโรมิโออาจจะนอนทับอยู่บนร่างจูเลียตก็ได้นะวิน ถึงได้มี
โลงเดียวนั้นไง เอ หรือไม่โรมิโออาจจะนอนข้างล่าง แล้วให้จูเลียตนอน
ซ้อนทับอยู่ข้างบนก็เป็นไปได้นะ’

เธอต้องตอบอย่างนั้นแน่ๆ วินธัยมั่นใจ เพราะซวารีไม่เหมือนใคร...
ไม่เหมือนผู้หญิงคนไหนที่เขาเคยรู้จักและก้าวข้ามไปจนถึงขั้นคบกัน
เพราะเธอเป็นอย่างนั้น...เขาถึงได้รักเธอ และจนถึงตอนนี้...ก็ยังรัก

วินธัยพาตัวเองเดินเลียบแม่น้ำอดิเจ (Adige) ขึ้นไปทางเหนือ
ก่อนจะวกเข้าถนนสายเล็กๆ ที่ไม่มีจุดเด่นอะไร นอกจากสถานที่ที่เขา
อยากไป...บ้านโรมิโอ

ชายหนุ่มสะดุดตากับระเบียบรั้วเหล็กดัดที่ยื่นออกมาจากด้านบน
ของกำแพงอิฐสีซีดก่อนเป็นอันดับแรก แล้วความสนใจจึงพุ่งไปยัง
ด้านขวามือของกำแพงที่ติดกับบ้านข้างๆ ซึ่งเป็นซุ้มประตูโค้งทำจากไม้
มีป้ายปักเอาไว้ทางซ้ายของประตูเป็นภาษาอิตาลีที่วินธัยอ่านและแปล
ออกได้เพียงว่า ‘บ้านโรมิโอ’

ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับโรมิโอมีเพียงแค่นี้ รวมกับแผ่นป้ายปูนที่
เขียนเนื้อหาตอนหนึ่งในเรื่องที่ตั้งต้นด้วย ‘O, WHERE IS ROMEO?’
ซึ่งแน่นอน เขาก็อยากถามเหมือนกันว่า ‘โรมิโอไปไหน’ หากได้แต่สงสัย
เพราะไม่รู้จะถามใคร จากนั้นวินธัยก็คว่ำก้นขึ้นมากับภาพตรงนั้นไว้
ก่อนจะอดยิ้มออกมาไม่ได้เมื่อนึกไปถึงผู้หญิงคนนั้น...ที่ยังนั่งอยู่ในใจ

‘สงสัยตระกูลมอนตาคิวคงจนกว่าตระกูลคาปุเล็ตของจูเลียตแห่งๆ
ถึงได้ไม่มีเงินซื้อบ้านมาทำพิพิธภัณฑ’

ตอนนี้เขาซักจะเห็นด้วยกับเธอขึ้นมาแล้วเหมือนกัน

อีกไม่กี่บล็อกวินธัยก็จะเดินไปถึงบ้านเลขที่ 23 บนถนนคัปเปโล

(Via Cappello) แล้ว แต่ผีเท้าของชายหนุ่มกลับซาลงเรื่อยๆ ราวกับไม่อยากจะไปให้ถึงจุดหมาย ไม่รู้ว่าเพราะกลัวจะต้องพบกับจูเลียต หรือว่าใจกำลังคิดไปถึงอดีตที่ผ่านมา

ชีวิตของเขากับเธอก็เหมือนชีวิตรักของโรมิโอกับจูเลียต แต่เปลี่ยนฉากจากอิตาลีมาเป็นประเทศไทย และเปลี่ยนจากเมืองเวโรนามาเป็นจังหวัดริมทะเลแห่งหนึ่งในภาคตะวันออก ตระกูลรัตนะชาติของเขากับตระกูลมรกตขจีของเธอแย่งชิงตำแหน่งกำนันกันมาตั้งแต่รุ่นปู่ทวด สลับกันครองตำแหน่งสมัยเว้นสมัย จนล่าสุดกำนันชรัส...บิดาของชวารีกำลังครองตำแหน่งนั้น

เขากับชวารีเกิดปีเดียวกันเดือนเดียวกันแต่ต่างวัน เขาเกิดต้นเดือน ส่วนเธอเกิดปลายเดือน ซึ่งนั่นก็ทำให้โรงพยาบาลประจำจังหวัดโล่งใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะประสบการณ์ตอนพี่ชายของเขากับพี่ชายของเธอที่เกิดวัน เดือน และปีเดียวกันยังจำติดอยู่ในใจของท่านผู้อำนวยการอยู่เลยว่ามันวุ่นวายเสียขนาดไหน เมื่อแต่ละตระกูลก็อยากเป็นคนสำคัญ 'ที่สุด' ที่ได้รับการเอาใจใส่จากคนใหญ่คนโตของโรงพยาบาล

หลังจากเกิดก็มาถึงเรื่องเข้าเรียน พออายุได้สองขวบแปดเดือน เขาก็เข้าเรียนอนุบาลที่เดียวกันกับเธอเพราะเป็นโรงเรียนอนุบาลที่มีชื่อเสียงที่สุดของจังหวัด ทั้งสองตระกูลเลยต้องส่งลูกไปเรียนที่เดียวกันแม้จะไม่ต้องการก็ตามที ครั้นพอขึ้นประถมกับมัธยมต้นพวกเขาก็ยังเรียนอยู่ด้วยกันเพราะเป็นโรงเรียนในเครือเดียวกับอนุบาล มาแยกกันตอนที่ขึ้นมัธยมปลายนั่นล่ะ เพราะว่าคนที่บ้านแอบเห็นอะไรบางอย่างที่ผิดปกติระหว่างพวกเขาทั้งคู่

นับตั้งแต่เด็กวินัยก็ถูกที่บ้านเป่าหูให้แข่งขันกับชวารีตลอดเวลา และห้ามแพ้ ซึ่งเขาก็ทำอย่างที่ปู่ พ่อ พี่ชาย และคนอื่นๆ ในครอบครัวบอก เขาแข่งกับเธอทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการเรียน กีฬา หรือกิจกรรม มีอย่างเดียวที่เขาแข่งไม่ได้ก็คือตอนที่ชวารีขึ้นเวทีประกวดนางงามสมัย

อยู่อนุบาลสาม

นั่นเพราะเป็นประกวด 'นางงาม' เขาที่ตอนนั้นยังเป็นแค่เด็กชาย ไม่ได้เป็นเด็กหญิง...ซึ่งก็ไม่มีทางเป็นจึงไม่สามารถขึ้นเวทีประกวดได้เลยต้องยอมให้เธอชนะเข้ากับคนทั้งโรงเรียนและได้ตำแหน่งไป

ตลอดเวลาแม้ชวารีจะไม่แสดงออกว่าแข่งกับเขา แต่เธอก็ไม่เคยยอมแพ้เขาลักครั้ง ทั้งคู่จึงสลับกันแพ้สลับกันชนะมาตลอด จนขึ้นมัธยมสามนั้นละ เขาซึ่งบังเอิญอยู่สี่เดียวกับเธอก็จับปลัดจับผลูต้องลงแข่งขันกีฬาประเภทวิ่งสามขาด้วยกัน ต่างคนต่างไม่ยอมแพ้ทำให้โหมซ้อมอย่างหนักโดยปิดบังไม่ให้ที่บ้านรู้ว่าต้องจับคู่กันเอง

จากที่ได้ร่วมซ้อมวิ่งด้วยกันอย่างใกล้ชิดทำให้วินัยเริ่มรู้สึกดีกับชวารีมากขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัว ซึ่งเขาเองก็เพิ่งมารู้ทีหลังว่าเธอก็คิดเหมือนเขาเช่นกัน การแข่งขันนั้นทั้งคู่นำชัยชนะมาให้สี่เหลืองได้อย่างขาดลอย และความล้มพันธ์ที่กำลังเริ่มก่อตัวของคนทั้งคู่ก็มีแว่วว่าจะขาดตามไปด้วย เมื่อทั้งสองครอบครัวที่ต่างมาดูลูกหลานแข่งขันพบว่า มีอะไรบางอย่างแปลกๆ ตอนที่คนทั้งคู่มองตากันขณะขึ้นรับเหรียญทอง

เขาถูกไทเทพผู้เป็นพ่อห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้ข้องเกี่ยวกับชวารี ส่วนตัวเธอเองก็โดนแม่ห้ามเพราะถูกห้ามปรามจากคนทั้งครอบครัว แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ใครกันจะหาญมาห้ามเด็กวัยรุ่นที่มีความคิดอ่านเป็นของตัวเองและมีอารมณ์ความรู้สึกต่อสิ่งต่างๆ อย่างรุนแรงตามประสาช่วงวัยรุ่นฮอร์โมนกำลังพลุ่งพล่านได้บ้าง

ดังนั้นยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ...

ตอนก่อนจบการศึกษามัธยมต้นปีที่สามเขาก็ตกลงเป็นแฟนกับชวารีโดยไม่บอกใครแม้แต่เพื่อนสนิทของพวกเขาทั้งคู่ แต่อย่างว่าปิดบังอะไรก็ปิดได้ หากคงไม่อาจซ่อนแหวดตาที่เต็มไปด้วยความรักของหนุ่มสาวได้ง่ายๆ เป็นแน่ นั่นทำให้ครอบครัวของเขากับเธอรู้ทันและจับทั้งคู่แยกไปเรียนคนละโรงเรียนตอนขึ้นมัธยมปลายโดยไม่ต้อง

ผ่านการสอบเข้า

วินัยย้ายไปเรียนสายวิทย์-คณิตที่โรงเรียนชายล้วนชื่อดังซึ่งตั้งอยู่อีกจังหวัดแต่เดินทางไปกลับได้ ส่วนชวารีก็ถูกย้ายไปเรียนสายศิลป์-ภาษาที่โรงเรียนสตรีล้วนชื่อดังประจำจังหวัด

แต่นั้นล่ะนะ...รักเหมือนโคถึกที่คึกพิโรธ ห้ามไม่ได้ก็คือห้ามไม่ได้ ยิ่งถูกกีดกันก็เหมือนยิ่งทำให้ฮึดสู้ ถึงแม้จะเรียนอยู่คนละจังหวัด เขาก็ยังแอบหลบสายตาคคนที่บ้านนัดพบกับชวารีบ่อยๆ ที่ชายหาดอันเงียบสงบซึ่งอยู่กึ่งกลางระหว่างโรงเรียนของเขากับเธอ

‘เฮ้อ ชีวิตรักของเราเหมือนโรมิโอกับจูเลียตเลยนะ วารี่’

เขาเคยเปรยกับเธออย่างเหนื่อยใจหลังจากพากันหลบสายตาคคนที่บ้านไปดูหนังเรื่องโรมิโอกับจูเลียตต้นฉบับของอิตาลี่ที่สร้างขึ้นมาหลายสิบปีแล้ว ซึ่งทางสมาคมอะไรสักอย่างนำมาฉายในเทศกาลหนังเก่าหนังดีทั่วโลก เมื่อดูหนังเสร็จพวกเขาก็พากันมานั่งรับลมริมทะเลอันเป็นที่ประจำ

ชวารียิ้มจนเห็นลักยิ้มที่ข้างแก้ม เป็นยิ้มที่ทำให้ความเหน็ดเหนื่อยมลายหายไปราวกับสายลมพัด ‘ซ่าย เราเห็นด้วย เพราะครอบครัวของเราเป็นศัตรูกันมาตั้งแต่รุ่นปู่แล้วนี่เนอะ’

‘เราก็ได้แต่หวังว่าตอนจบคงไม่ลงเอยเป็นโศกนาฏกรรมแบบนี้’

‘อื้อย ไม่มีทาง นี่มันสมัยไหนกันแล้ววิน’

สาวซาล์ข้างตัวเขาไว้วายเสียงดัง วินัยยอดหัวเราะด้วยความเอ็นดูไม่ได้ เธอน่ารักและมีสีสันทำให้เขาไม่เคยเบื่อเลยแม้แต่นิดเดียว

‘นั่นสินะ เพราะถ้าเราเป็นโรมิโอ เราคงจะเช็กก่อนว่าจูเลียตตายจริงหรือตายหลอก ไม่ใช่เง้าหาพิษมากรอกปากจนหมดแบบไม่เหลือไว้แบ่งให้จูเลียตอย่างนั้น’

ได้ฟังคำพูดของเขาแล้ว สาวน้อยข้างตัวก็ค้อนขยับก่อนขัดคอด้วยเสียงแจ้วๆ ที่เขาชอบฟัง

‘ไอ้วินบ้า เรียกซะเสียหายเลย ‘โรมี่กับจูสี’ จริงๆ ควรจะเรียกว่า มีไอ้กับ...อืม อะไรดี’

เขายิ้มหน้าบานทันทีที่เห็นว่าคนรักกำลังจะจนถ้อยคำ ‘เห็นมั๊ยว่า เรียกไม่ได้ เพราะงั้นเป็นโรมี่กับจูสีนะดีแล้ว’

...เป็นจูสีนะดีแล้วนะ วารี

เขายิ้มกับตัวเองเมื่อนึกถึงบทสนทนาเพี้ยนๆ ในวันนั้น ก่อนรอยยิ้มจะจางลงเมื่อนึกได้ว่าคงไม่มีวันที่จะเกิดบทสนทนาเง่าของ คนสองคนอีกแล้วเมื่อความรักของพวกเขากลายเป็นอดีตที่ไม่อาจ หวนคืน แม้เรื่องจะไม่ได้ลงเอยแบบโรมี่ไอ้กับจูเสียตตัวจริง หากรัก ที่มีแต่คนรอบข้างต่อต้านจะยืนยงได้สักเพียงไหนกัน

‘ได้สิ ถ้าเรามั่นคงและเชื่อใจกันมากพอ’

เธอเคยบอกไว้แบบนั้นตอนที่เขาถอนหายใจด้วยความกังวลเพราะ จะต้องไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ส่วนเธอตัดสินใจเรียน มหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกที่อยู่จังหวัดติดกับบ้านเกิด ทำให้ทั้งคู่ ต้องแยกกันไกล

แล้วเวลาสี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัยก็พิสูจน์ว่าเขากับเธอ ‘มั่นคง’ และ ‘เชื่อใจ’ มากพอจนก้าวผ่านช่วงนั้นมาได้ แต่หลังจากนั้นเพียงไม่กี่เดือน รักของเขากับเธอก็คงมั่นคงและเชื่อใจกันไม่มากพอ เมื่อต่างคนต่าง ต้องมีคนของตัวเอง...

...เป็นคู่รักที่ไม่ต้องมีแรงกดดันจากคนรอบข้าง

...เป็นคู่รักที่ไม่ต้องเจอคำสาปแช่งให้เลิกกันทุกวัน

...และไม่ใช่ว่าคู่รักที่วันดีคืนดีจะเห็นตุ๊กตาบาร์บี้กับเคนขนาดสูง ราวๆ ลิปสองเซนติเมตรแบบที่เห็นขายตามตลาดนัดทั่วไปมีชื่อเขียน ติดเอาไว้ตรงหน้าอกว่า ‘ยัยวารีเง่า’ กับ ‘พี่วินสุดหล่อ’ ถูกจับมาหันหลัง ชนกันแล้วเอาไปจากแหงๆ มาผูกมัดกันไว้ ซึ่งอะไรก็ไม่น่าเจ็บใจ